

den hidtidige Begrænsning med Hensyn til det aarlige *Antal Anvisninger* pr. Kontor burde opretholdes.

b. (jfr. Nr. 4). Ophævelsen af Adgangen til at oprette *Landskasser*, omfattende flere Erhverv, vilde efter Mindretallets Anskuelse skabe en Tvangsordning til Fordel for de faglige Kasser, og man saa heri et Overgreb over for »Kristelig Arbejdsløshedskasse«, der i de ca. 10 Aar, hvori den havde bestaaet med Statsstøtte, havde arbejdet sig op fra et Par Hundrede til et Par og tyve Hundrede Medlemmer. Der var da ogsaa indkommet Protestadresser mod Ophævelsen, indeholdende, efter hvad der var meddelt i Udvalget, over 37 000 Underskrifter fra Folk af alle Partier. — Mindretallet ønskede at understrege sin Opfattelse ved til Lovens § 6, Stk. 4 (»En Arbejdsløshedskasse maa ikke have andre Formaal end det i denne Paragraf nævnte«) at føje: »og den maa ej heller staa i saadan Forbindelse med nogen Forening, Organisation eller Sammenslutning, som driver anden end i denne Lov tilladt Virksomhed, at Kassens Stilling derigennem kan paavirkes.«

c. (jfr. Nr. 5). Under Hensyn til de økonomiske Konsekvenser fandt Mindretallet det ikke forsvarligt at forhøje *Formuegrænserne* i § 9.

d. For at hindre Gentagelse af, at der lægges Arbejdere *Hindringer* i Vejen for *Optagelse i en faglig Arbejdsløshedskasse*, naar de paagældende ikke ønsker at indtræde i den paagældende Fagforening, ønskede Mindretallet indsat i Lovens § 10: »Som Vilkaar for at være i eller indtræde i Kassen maa ikke opstilles, at Medlemmet eller den, som søger at blive Medlem, skal tilhøre eller tilslutte sig nogen Forening, Organisation eller Sammenslutning.«

e. (jfr. Nr. 6). Den ved Optagelsen krævede »Beskæftigelse« foreslog man fastsat til *Arbejde af mindst 3 Ugers Varighed*.

f. Mindretallet nærede Betænkelighed ved at slette en Bestemmelse i Lovens § 11 om, at de almindelige Regler om Straf og Erstatning gælder for *Svig* mod Kassen, idet Mindretallet mente, at dette kunde fremkalde det vildledende Indtryk, at den eneste Straf for *Svig* mod en Kasse er Fortabelse af Medlemsretten. Flertallet gjorde heroverfor gældende, at Bestemmelsen var overflødig, og at det kunde forlede til Fejlslutninger, naar en saadan Bestemmelse blev optaget i nogle Love, ikke i andre.

g. Ud fra Mindretallets principielle Opfattelse, at Staten og *ikke Kommunerne* bør bære det offentliges Udgifter til Arbejdsløshedsunderstøttelserne, foreslog man gennem en Nyaffattelse af Lovforslagets § 10*) at slette Arbejdsløsheds-

*) Herved vilde de under Nr. 7 omtalte Ændringer i Arbejdsløshedsloven falde bort.